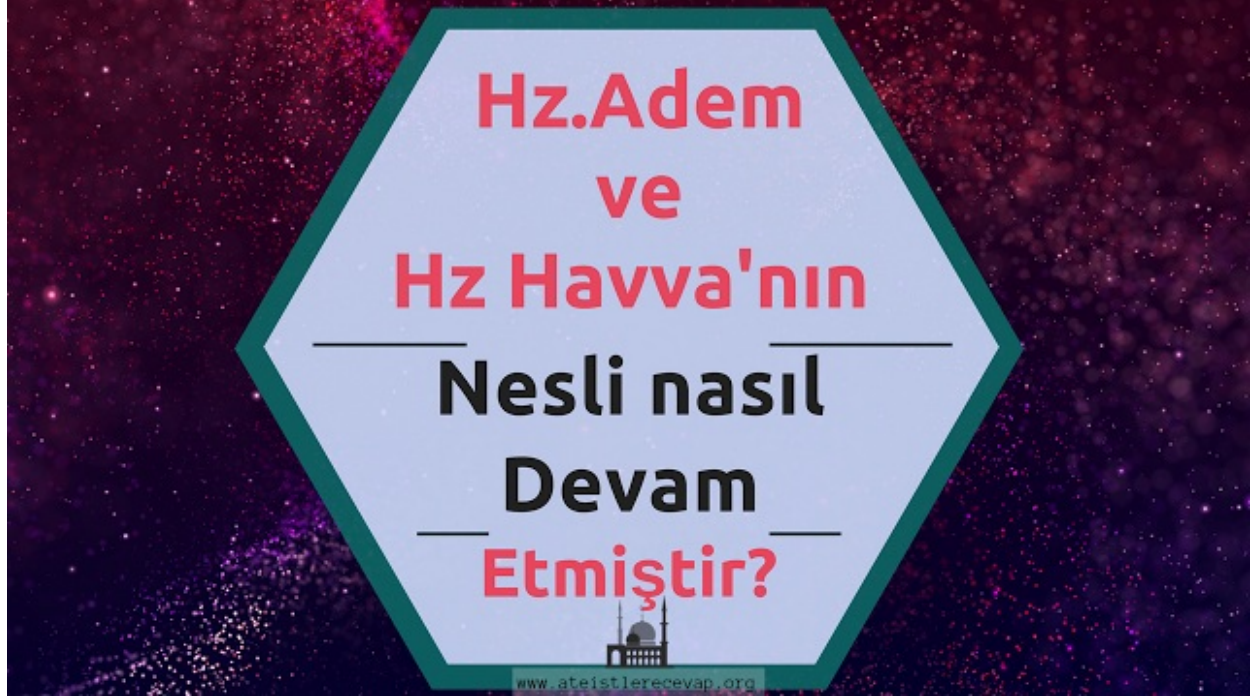

Hz.Adem ve Hz Havva'nın Nesli nasıl Devam Etmıştır?

www.ateistlerecevap.org/2017/04/hzadem-ve-hz-havvann-nesli-nasl-deva.html

ateistlerecevap

Nisan 19, 2017

Değerli kardeşimiz,

İnsanlar Hz. Âdem'le Hz. Havva'dan doğarak çoğalmışlardır. Havva anamız hep ikiz doğum yapıyordu. Bunlardan birisi erkek, diğeri de kızdı. Hz. Âdem, aynı anda doğan ikizleri, bir önce veya bir sonra doğan ikizlerle evlendiriyordu. Habil'le beraber doğan kız çirkin, Kabil'le birlikte doğan kız ise güzeldi. Bu durumda Hz. Âdem, Habil'in, Kabil'le beraber doğan kızla, Kabil'in de Habil'le beraber doğan kızla evlenmesini istedi. Fakat Kabil buna razı olmadı, kendisiyle doğan güzel kızı Habil'e vermek istemeyerek kendisi almak istedi. (bk. Taberi, İbn Kesir, Razî, Maide, 5/27. ayetin tefsiri)

Hz. Âdem buna müsaade etmedi ve meseleyi Allah'a havale etti. Cenab-ı Hakk'tan gelen emir üzerine her ikisinin de Allah'a birer kurban takdim etmelerini, hangisinin kurbanı kabul edilirse Kabil'in bacısının ona ait olacağını söyledi. Bunun üzerine Kabil bir demet buğday, Habil de bir koyunu kurban olarak takdim etti. Gökten inen bir ateş Habil'in kurbanını aldı, Kabil'inki olduğu yerde kaldı. Bu durumda Habil haklı çıkmış ve kızı almaya hak kazanmıştı. Fakat Kabil iyice çileden çıkmıştı. Bu hâdise Kur'ân'da şöyle anlatılır:

“Onlara Âdem’in iki oğluna dair haberi hak ile oku. Onlar birer kurban takdim ettiklerinde, birisinin kurbanı kabul olunmuş, diğeri kabul olunmamıştı. Kurbanı kabul olunmayan diğere, ‘Ben seni öldüreceğim.’ dedi. O da, ‘Allah ancak takva sahiplerinin kurbanını kabul eder.’ diye cevap verdi.”

“Habil şöyle devam etti: ‘Eğer sen öldürmek için elini bana uzatırsan, ben seni öldürmek için elimi kaldıracak değilim. Çünkü ben âlemlerin Rabbi olan Allah’tan korkarım. Dilerim ki, sen benim günahımı yüklenesin de, cehennem ateşinin ehlinden olasın. Bu da zalimlerin cezasıdır.’ “

“Sonra nefsi, kardeşini öldürmeyi ona kolay ve hoş gösterdi; o da kardeşini öldürüp hüsrana uğrayanlardan oldu. Sonra Allah, kardeşinin cesedini nasıl örteceğini göstermek için, ona, yeri eşeleyen bir kargayı gönderdi. Kabil, ‘Yazıklar olsun bana!’ dedi. ‘Şu karga kadar olup da kardeşimin cesedini örtemedim!’ Artık o yaptığına pişmanlık duyanlardan olmuştu.”(Mâide, 5/27-31)

Hiz. Âdem’in çocuklarının birbirleriyle evlenmelerinin dindeki yerine gelince; Hiz. Âdem (as)’den Peygamber Efendimize (asm) gelinceye kadar bütün peygamberler hak dini tebliğ etmişlerdir. Dinin temeli olan îman esasları hep aynı kalmıştır. Fakat şeriat dediğimiz, ibadet ve dünyaya ait işlerde Hiz. Âdem’den Peygamberimize kadar her devrin icaplarına, insanların ihtiyaçlarına göre bazı hükümler değişerek gelmiştir. Cenab-ı Hak her devrin insanının yaşayışını ve menfaatini gözeterek her ümmete ayrı bir şeriat göndermiştir. Mâide Sûresinin 48. âyetinde bu hususta, “Sizin her biriniz için Biz bir şeriat ve açık bir yol tayin ettik.” buyrulur.

Bediüzzaman da bu meseleyi şöyle izah eder:

“Asırlara göre şeriatlar değişir. Belki bir asırda kavimlere göre ayrı ayrı şeriatlar, peygamberler gelebilir ve gelmiştir. Hâtemü’l-Enbiya’dan (a.s.m.) sonra şeriat-ı kübrası (büyük şeriatı) her asırda, her kavme kâfi geldiğinden muhtelif şeriatlara ihtiyaç kalmamıştır.” (Nursi, Sözlür, s. 454)

Meselâ, Yahudiler ancak havralarda, sinagoglarda, Hristiyanlar sadece kiliselerde ibadet edebilirlerken, biz Müslümanlar her yerde namaz kılabiliriz. Yine sığır ve koyun gibi hayvanların iç yağları Hiz. Musa (as)’ın şeriatında haramken, bizim dinimizde helâldir. Hiz. Âdem (as) ise ilk insan ve ilk peygamberdir. Allah ona da bir din ve bir şeriat göndermiş ve öğretmişti. O da Allah’ın kendisine gösterdiği şekilde hareket ediyordu. Cenab-ı Hak, Hiz. Âdem’in çocuklarının birbirleriyle evlenmesini de bir zarureten dolayı helâl kılmıştı. Çünkü insan neslinin artması gerekiyordu. Başka insan da olmadığına göre, bir zaruret olarak kardeşlerin birbirleriyle evlenmesi gerekiyordu. Bu âdet bir süre devam etti, fakat insanlar çoğalınca böyle bir evliliğe ihtiyaç ve zaruret kalmadı ve bu tatbikat da kalkmış oldu. Allah, nasıl ki Hiz. Adem’in ege kemiğinden Hiz. Havva’yı O’na eş olarak yarattıysa, değişik seferde doğan bu kardeşleri de birbirine yabancı suretinde yaratabilir. Daha sonra ise insan nesli çoğaldı ve Allah bundan sonra farklı ikizlerden de olsa kardeş evlenmesini yasakladı. Bunun helal olması ise temelde Allah’ın emriyle alakalıdır. Çünkü bir işin kötü olması Allah’ın yasaklamasından dolayı, iyi olması da emretmesinden ya da serbest bırakmasından dolayıdır. Yani Allah emreder güzel olur, Allah yasak eder kötü olur. Esas olan da budur.

Ayrıca, konuyla ilgili Nisa Suresi 1. Ayet kapsamında yapılmış farklı bir bakış açısı için aşağıdaki açıklamaları da okumanızı tavsiye ederiz:

“Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan ve ondan da eşini yaratan, ikisinden birçok erkek ve kadın üretip yayan Rabbinize itaatsizlikten sakının. Adını anarak birbirinizden dilek ve istekte bulunduğunuz Allah’tan ve akrabalık haklarına riayetsizlikten de sakının. Şüphesiz Allah sizin üzerinizde gözetleyicidir.”(Nisa, 4/1)

Ayetin Tefsiri;

Kur’ân-ı Kerîm’de “Ey insanlar!” hitabının hedef kitlesi yalnızca müminler değil, bütün insanlardır. Bu sebeple âyette “Allah’tan sakının” yerine “*Rabbinizden sakının*” meâlinde bir ifade kullanılmıştır. Çünkü insanların yaratıcı ile kulluk ilişkisine “*Allah ve ilâh*”, insan olarak yaratılma ve geliştirilme ilişkilerine ise rab ismi uygun düşmektedir. Zira bu isim, yaratmayı ve yaratılana belli özellikler içinde var oluş imkânı vermeyi ifade etmektedir.

Hitabın, arkadan gelecek hükümler bakımından, hiçbir fark gözetmeksizin bütün insanları hedeflemiş olmasının ikinci delili de insanlar arasındaki ilişkilere *-biri geniş, diğeri nisbeten dar olan-* iki unsuru temel kılmış olmasıdır:

a) Bütün insanların asıl maddesi, özü olan “nefis”,

b) İlk rahimden (bütün insanların annesi olan Havvâ’nın rahminden) son rahime (her bir insanın annesinin rahmine) kadar gelen rahimler. Yaratanı bir, özü ve aslı bir, ilk oluşta anası babası bir, sonraki oluşlarda da soyu ve ailesi bir olan insanların yalnızca bu birlikten kaynaklanan birtakım hakları ve ödevleri (bu mânada insan hakları) olacaktır, olmalıdır; Nisâ sûresi de bu hakların ve ödevlerin önemli bir kısmını açıklamak üzere gönderilmiştir. *Kur’an’da nefis (çoğulu enfüs), “insan, insanın veya başka bir şeyin kendisi, insanın hayatta iken insan olmasını sağlayan (insanın onun sayesinde, ona sahip olduğu için insan olduğu), ölünce de ebedî varlığını devam ettiren unsuru”* mânalarında kullanılmıştır. Bazı âlimler, filozoflar ve sûfiler ruh ile nefsi aynı varlığın iki adı olarak açıklamışlar (*meselâ bk. Gazzâlî, İhyâ’, III, 2 vd.*), bazıları ise nefis ile ruhu farklı mahiyetler olarak tanımlamışlardır.

İkinci tanımlamaya göre Allah Teâlâ her bir insan için tıpkı bedeni gibi bir de nefis yaratır, Şah Veliyyullah’ın “neseme” adını verdiği bu nefis, insanın hayatı boyunca yapıp ettiklerine göre mânevî bir yapı ve kişilere göre farklı özellikler kazanır. Ruh ise şahsî değil umumidir; tek bir enerji merkezinden gelip ampülleri aydınlatan elektrik gibidir ve ilâhîdir, Allah’a aittir, halk âlemine değil emir âlemine dahildir, nefis için Allah’ın rızâsına götüren yolu aydınlatır veya onu bu yola çeker.

İnsanın tabiatında ve yapısında Allah’ın rızâsına aykırı yola çeken güçler de (heyecanlar, güdüler, ihtiyaçlar) vardır, ayrıca şeytanın da işi, insanı Allah yolundan saptırmaya çalışmaktır. İnsan (nefis), aldığı eğitim ve iradesi sayesinde bu iki çekim merkezi arasında mücadele ve imtihan vererek dünya hayatında kulluğunu ve tekâmülünü gerçekleştirmeye çalışır; “emmâre” (kötüye çeken, kötüyü emreden) nefis olmaktan kurtularak, “levvâme” (kendini tenkit eden, kınayan), “mülheme” (ilâhî ilhama mazhar olan), “mutmainne” (şüphelerden ve geçici zevk bağımlılığından kurtularak huzura eren), “râdiye” (Allah’ın takdirine razı olan), “merdiyye” (Allah’ın rızâsına mazhar olan) nefis basamaklarına veya derecelerine tırmanmak için çabalar (*Şah Veliyyullah, et-Tefhîmâtü’l-ilâhiyye, I, 222; II, 216 vd.; Hüccetullâhi’l-bâliga, I, 38-40, 58-61*).

Âyette önce “sizi bir tek nefisten yaratan” denilmiş, sonra “ondan da eşini yaratan” buyurulmuştur; insanlardan her birinin babası ve annesi bulunduğu, her birey üreme kanunları çerçevesinde meydana geldiklerine göre burada “*nefisten, ondan yaratan*” sözünü “*onun bir parçasından*” (meselâ kaburgasından) şeklinde değil, “onun özünden, ona benzer (misli) olan asıldan ve kökten (buradaki ifadeye göre nefisten)

yaratana" şeklinde anlamak gerekir. Nitekim "Onlara ısınıp kaynaşasınız diye size kendi türünüzden (nefislerinizden) eşler yaratıp aranızda sevgi ve şefkat duyguları yerleştirmesi de O'nun kanıtlarındandır" meâlindeki âyette de bu kelime aynı mânada kullanılmıştır (Rûm, 30 / 21). Nahl, 16 / 72 ve Şûrâ, 42/11 sûrelerinde de benzer ifadeler vardır.

Bütün bu âyetlerde "*nefsinden yaratmak*", "*vücudunun bir parçasından yaratmak*" mânasında değildir. Buna göre meâli ve numaraları verilen âyetler, Havvâ'nın aslının, Âdem'in kaburgası olduğu şeklindeki yaygın inancın delili olamaz. Havvâ'nın veya kadınların eğri kaburgadan yaratıldığını ifade eden hadisler, kadınla erkeğin tabii (fitrî) olan ve değişmemesi gereken farklılıklarını ve özelliklerini anlatmak üzere yapılmış bir benzetmedir, mecazî bir anlatımdır. Nitekim bazı rivayetlerde açıkça "*Kadın kaburga gibidir.*" buyurulmuştur (*Buhârî, "Nikâh", 79, 80; Müsned, V/151*). Hadislere göre kadınları erkeklere benzetmeye, tabii özelliklerini yok etmeye kalkışmak, eğimli yaratılmış kaburga kemiğini düz hale getirmeye uğraşmak gibidir. Kaburga ancak kavisli olduğunda uygun, sağlam ve kâmindir, fonksiyonunu yerine getirir; düz olsaydı akciğerin şekline uymaz ve onu koruyamazdı. Şu halde onu düzeltmeye çalışmak bozmaya ve kırmaya çalışmak demektir. Âdem ile Havvâ yaratıldıktan sonra bunlardan birçok erkek ve kadının meydana getirildiği ve yeryüzüne dağıtıldığı ifade buyurulmaktadır. Bazı müfessirler dünyada yalnızca bir erkekle bir kadının bulunduğu bir zamanda bunların çocuklarının nasıl çocuk meydana getirebilecekleri üzerinde durmuş ve "*birinci batında ikiz doğan bir erkek ve bir kızın, ikinci batında yine ikiz doğan bir kız ve bir erkekle evlendiklerini, o tarihte başka yolu bulunmadığı için Allah'ın farklı batınlarda doğan kardeşler arasında evlenmeyi câiz kıldığını*" ifade etmişlerdir (*Tabâtabâî, IV/146*). Bize göre böyle bir tasavvur zaruri değildir; çünkü Allah Teâlâ'nın insanı nasıl yarattığını açıklayan âyetlerde topraktan, çamurdan, nefisten ve Allah'ın ruhundan üflemesiyle yaratıldığı kayıtları ve şekilleri vardır. Son şekil Hz. İsa (as)'ın yaratılmasıyla ilgilidir. Meryem, bir erkekle beraber olmadan Allah'ın ruhun dan üflemesi (Enbiyâ 21/91; Tahrîm 66/12) ve bunun açıklaması mahiyetinde olan "*ruhun insan şekline bürünüp Meryem'e görünmesi*"yle (*Meryem, 19/17*) hamile kalmış ve Allah'ın ona ulaştırdığı bir "*kelimesi*" (*Nisâ, 4/171*) olarak Hz. İsa'yı doğurmuştur.

Kezâ Hz. Zekeriyâ (as) bir zürriyet vermesi için Rabbinde dua etmiş, rabbinin de duasını kabul ederek Yahyâ'yı ona vereceğini müjdelemesi üzerine "*kendisinin yaşlandığını, eşinin de çocuktan kesildiğini*" ifade ederek bunun nasıl olacağını sormuştu. Rabbin ona cevabı şöyle olmuştur:

"İşte böyle; Allah dilediğini yapar." (Âl-i İmrân, 3/40);

"... O, bana kolaydır; daha önce, sen hiçbir şey değilken seni de yaratmıştım." (Meryem, 19/9).

Hız. Âdem (as)'ın yaratılmasında ana da yoktur baba da; Hz. İsa (as)'ın yaratılmasında yalnızca ana vardır; Hz. Yahyâ (as)'ın yaratılmasında ana ve baba vardır, fakat çocuk yapma kabiliyetleri mevcut değildir.

Kur'ân-ı Kerîm'de ve sağlam rivayetlerde "*kardeşlerin birbiriyle evlendikleri*" bilgisi verilmediğine göre ilk yaratılan erkekle kadından birçok erkek ve kadının türetilmesinin nasıl olduğunun bilinmediğini, yukarıda zikredilen şekillerden birisine göre veya bir başka şekilde yaratma ve çoğaltmanın olabileceğini ifade etmek de mümkündür. (*bk. Kur'an Yolu, Nisa Suresi 1. Ayetin tefsiri*)